

"Fakat bazı fena cereyanlarla, o kuvvetli ve kıymetli seciye inkişaf etmez. Veyahut suistimal edilir." Şefkati suistimal eden fena cereyanlar nelerdir?

Bu zamanda şefkati kötüye kullanan en önemli fikri cereyan, hümanizmdir. **Hümanizm** güya insan sevgisini esas alan bir insanlık dini diye tanımlanır. Eski tabirle "**rikkat-i cinsiyenin ifratıdır**" hümanizm. Hümanist ekol, insan sevgisi ve insana şefkat adı altında dinin çok hakikatlerini inkar ediyor. İnsanları sevgi ve şefkat ismi ile dalalet ve inkara sevk ediyor. "**İnsan, Allah, ahiret ve peygamber gibi kavramlara muhtaç olmadan kendi başına doğruları bulur**" tezini savunan batıl bir felsefi akımdır.

Hümanizme göre cehennem ve ceza asla olamaz, şeriatın caydırıcı ve gerçekçi kanunları katı ve acımasız olarak tanımlanır. Halbuki cehennem ve ceza kavramları, hayatın ve gerçeğin bir parçası ve kati değerleridir. Hümanizm, insanları en can alıcı kavramlar ile aldatıyor; bu kavramlar ise sevgi ve şefkat kavramlarıdır. Güya sevgi ile ceza, şefkat ile cehennem bir birine zıt kavramlardır; ikisinin beraber bulunması mümkün değildir, diyerek insanlara şüphe atıyorlar. Halbuki bu iki kavram birbirini iktiza eder, cehennem olmadan cennet lezzet vermez, ceza olmadan adalet tahakkuk etmez. Bu yüzden insanlık tarihinde ceza ve ceza evleri hayatın bir gerçeği ve güzelliğın tamamlayıcısı olmuşlardır.

Mesela, masum on kişiyi katleden bir caninin idam edilmesine insan sevgisi namına karşı çıkarlar, ama on masumun hakkını hiç nazara almazlar. Bir köpeğe acırlar, ama düşkün ve fakir insana el uzatmazlar, böyle çarpık ve samimiyetsiz tavırları çoktur. Hakiki insan sevgisi ve şefkati ancak iman ve ibadet ile elde edilebilir. Yoksa şefkatin kaynağı olan Allah'ı tanımayan birisinin şefkati ve insan sevgisi mecazi ve suridir. Gerçek şefkat abidesi Peygamber Efendimiz (asm) ve onun mübarek yoludur.

Özet olarak, cehennem ve ceza kavramları bu felsefeye aykırıdır. Bu yüzden ahireti inkar ederler. Aslında bunları bu fikre sürükleyen temel nokta, yersiz ve ifrat şefkat hissidir. Yani şefkatin kötüye kullanılmasından türemiş bir akımdır hümanizm.

Risale-i Nur'da bu konu şu şekil tarif ediliyor:

"Şefkat yüzünden esasat-ı İslâmiyenin haricindeki bid'at ve dalâlet yollarına sapanları çeviren bir hakikattir."

"Şefkat-i insaniye, merhamet-i Rabbaniyenin bir cilvesi olduğundan, elbette rahmetin derecesinden aşmamak ve Rahmetenli'l-Âlemîn zâtın (a.s.m.) mertebe-i şefkatinden taşmamak gerektir. Eğer aşsa

ve taşsa, o şefkat, elbette merhamet ve şefkat değildir; belki dalâlete ve ilhada sirayet eden bir maraz-ı ruhî ve bir sakam-ı kalbîdir."

"Meselâ, kâfir ve münafıkların cehennemde yanmalarını ve azap ve cihad gibi hadiseleri kendi şefkatine sığdırmamak ve tevile sapsak, Kur'ân'ın ve edyân-ı semâviyenin bir kısm-ı azîmini inkâr ve tekzip olduğu gibi, bir zulm-ü azîm ve gayet derecede bir merhametsizliktir."

"Çünkü mâsum hayvanları parçalayan canavarlara himayetkârâne şefkat etmek, o biçare hayvanlara şedit bir gadr ve vahşi bir vicdansızlıktır. Ve binler Müslümanların hayat-ı ebediyelerini mahveden ve yüzer ehl-i imanın su-i âkıbetine ve müthiş günahlara sevk eden adamlara şefkatkârâne taraftar olmak ve merhametkârâne cezadan kurtulmalarına dua etmek, elbette o mazlum ehl-i imana dehşetli bir merhametsizlik ve şenî bir gadirdir."(1)

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, \(46. Mektup\)](#).